

Rosita

Omhyggeligt vellavet og intenst lille provins-drama. Casting, spil, indlevelse og miljø gør "Rosita"s forudsigelige handling interessant og vedkommende

Af Helle Sihm, filmredaktør på Dagbladenes Bureau

Pinligt fordomsbekræftende og helt i filmens ånd går der mange minutter, hvor en indfødt "København-snude" som mig er sikker på, at filmen foregår i fortiden: De enorme mængder bajere og smøger, der hives ind bag skovmandsskijorterne på det gul-brune værtshus, akkompagneret af jukeboxens hammond-hamrende 70er-hits; spritkørslen hjem i den orange samme-årgangs-bil til det syrede ege-møblement med de blyndfattede ruder i det prunkløst upersonlige parcelhus. Og så ... langt inde i filmen hiver en lap-top og en smart-phone brat os storby-ignoranter op i nutiden. Stærkt!

Far er enkemand med job på fiskefabrikken, yngste søn en moderløs, rastløs rod, fisker uden egen kutter. Både praktisk og følelsesmæssigt er der hårdt brug for en kvinde i huset! Da der allerede er en hel koloni af importerede filippinske kvinder i fiskerbyen, er der hurtigt hentet én mere, Rosita, hjem til far Ulrich og søn, Johannes.

Far er en kantet og knudret træmand, knuget af hustruens død, som ikke taler ét ord udenlandsk; sønnen er imødekommende, forstående, hjælpsom og yderst forståelig på sit glimrende engelsk, så de helt forkerte følelser opstår hurtigt de helt forkerte steder! Hvor Rosita i far tænder håbet om et roligt, trygt familie-hjemme-liv, vækker hun i sønnen de vildeste, hedeste ud- og bortrejsedrømme.

Handlingen er fra først til sidst fuldstændig forudsigelig, men det er OK, da personerne er interessante, miljøet usædvanligt, castingen af enhver af spillerne ramt i plet og skuespillet ren, ægte nydelse. Som vi så i TVs "Arvingerne" er Mikkell Boe Følsgaard en så koncentreret indlevet

spiller, at han rødmer, blegner, sveder i overensstemmelse med rollens indre følelser - imponerende! Han har selskab af en rørende sart-stærk Mercedes Cabral som titelrollens Rosita, Jens Albinus som sorg-hæmmet, velmenende familiefar og Julie A. V. Christensen som både forelsket, forstående og afstående kæreste. Og så er der miljøet: Yderste revle af dansk provins, fiskerbyen ved det mægtige, vigtige Vesterhav: En både aktiv medspiller, visuel gevinst, stemningsskaber og nødvendig ramme om denne lille fortælling.

Dette trekants-drama, virker altoverdøvende stærkt og dominerende, da det klogt og behageligt uvant får lov at udfolde sig "Fjernt fra Verdens vrimmel". Det kunne være denne films titel, men er pudsigt nok titlen på Thomas Vinterbergs nye film. Det pinlige, ynkelige, ufrivilligt komiske ved både historien og dens personer forvandles til medfølelse, indlevelse og forståelse via både manus, instruktion og spil, loyalt og fint!

Egentlig spændende eller overraskende bliver denne lille historie aldrig, men den har andet at byde på: En lille håndfuld velvalgte skæbner og deres indbyrdes reaktioner og påvirkninger klogt placeret i den muligheds-begrænsede og -begrænsende danske provins.

Fakta

Rosita – DK 2015 – Instr.: Frederikke Aspöck – Manus: Kim Fupz Aakeson – Medv.: Mikkel Boe Følsgaard, Jens Albinus, Mercedes Cabral, Julie Agnete Vang, Mads Riisom, Jacob Moth-Poulsen, Marilou Nadonza, Girlie Lou Nielsen, Anders Brink Madsen – 95 min. farver – Dansk biografpremiere 16/4 2015 – Udlejning/pressebilleder: Nordisk

Links

<http://cinemaonline.dk/Anmeldelse/rosita.8449.html>

<http://www.cinemazone.dk/review.asp?id=10526&area=3>